

LBRIS

We know
books

Giannis Athanasopoulos

Ai grijă!

Traducere din limba greacă:

Cristian Spătarelu

EDITURA EGUMENITA

2025

CUPRINS

Prolog	9
Începutul	11
Lupta	14
Nucleele	22
Frica	24
Învinovățirea	50
Durerea	62
Cum zdruncină nucleele prezentul nostru	71
Nimic nu este personal	81
Cunoașterea care a devenit singurul instrument	86
Limitele liniștite	97
Eu sunt tu	105
Spre iubire	110
Dragostea	125
Scopul	135
Minunea	142
Sfârșitul	144

PROLOG

N-o să-ți spun nimic nou. Și totuși toate vor fi noi.

O să-ți amintesc cele pe care le-ai respins, n-o să-ți confirm cele pe care le vrei și le aștepti.

Îți voi scrie ca om neînsemnat și mărunț. Ceea ce vreau cu adevărat. N-o să-ți scriu ca dascăl și mentor. Nu sunt.

Sigur mă voi expune. Dar pe tine nu te voi expune.

Fiindcă dacă întunericul, care s-a cuibărit în mine, ar fi devenit fiară pentru a mă apăra de toți, ce lumină aș fi găsit în înțelegere?

Fiindcă dacă întunericul, pe care l-am ales să mă găsească, ar fi devenit temelie pentru a mă întrona și eu împărat al cunoașterii, ce lumină m-ar fi făcut să mă străduiesc cu smerenie să cunosc ce nu știu încă?

Fiindcă dacă întunericul, pe care l-am îmbrăcat până la extreme, nu l-aș fi biruit cu lumina cea blândă, ce motiv aș avea să trăiesc și să fiu trăit?

ÎNCEPUTUL

*De vreme ce toți suntem plini de răni,
de ce ne comportăm unul cu altul de parcă
am fi invulnerabili? De vreme ce împreună
am căzut și împreună ne-am ridicat, de vreme
ce luptele noastre le-am câștigat prin rănilor
pe care ni le-au lăsat, de ce nu arătăm urmele lor?*

A i grijă!" Mama mereu mă privea în ochi „și-mi spunea: „Ai grijă!". N-o spunea critic, nu voia să spună că știe mai bine cum stau lucrurile, nu era îngrijorată de ceea ce făceam. „Ai grijă!", îmi spunea, și astfel visele mele își deschideau aripile însoțite de spaimel pe care le purtam. „Ai grijă!", îmi spunea cu dorința de a preveni, nu cu dispoziția critică de a mă schimba.

Nu-mi dădea niciodată sfaturi. Asculta cele ce voiam să împărtășesc, dar nu mă puneă să merg pe drumurile pe care le trasa ea. Nu mă făcea extensia durerilor ei, nu-mi închidea cărările din cauza fricilor ei. Îmi amintesc doar că mă privea cu blândete și mă lăsa să hoinăresc pe drumurile mele, fără să-mi dea sugestii. Și, deși îi înțelegeam îndoielile – oricât ar fi vrut sufletul ei, nu se putea ascunde –, niciodată nu le proiecta asupra mea. Stătea calmă în rănilor ei și asculta.

Cea mai mare putere la om.

**Să ascuți dinăuntru, fără să crezi că
știi ceva mai bine decât cel din fața ta.**

Mama mi-a dat cel mai mare dar în viață. Să-i privesc în ochi pe ceilalți și să nu cred că știu ceva mai bine decât ei. Și, în final, să mă străduiesc să găsesc și să întâlnesc locurile noastre comune: frica, învinovățirea și durerea. Atunci, după ce-i voi îmbrățișa, să privesc în ochi proveniența noastră comună: iubirea.

Și în iubirea aceasta să simt adânc de ce am ales drumuri diferite pentru a ne întâlni iarăși la sfârșit, în aceleași labirinturi încurcate. Pe cât de diferiți, pe atât de asemănători.

**„Ai grijă!”, îmi spunea. Și eu o
ascultam în mine. „Ai grijă să nu-ți
pierzi încrederea în oamenii tăi și,
în final, să te pierzi pe tine însuți”.**

Și acolo mă regăseam.

Și mă regăseam cu toți.

„Ai grijă!” Până și astăzi îmi spune asta. Ai grijă nu la oameni, ca nu cumva să te deranjeze, ci pentru a vedea bine rana. Prin grea școală trecem aici pe pământ, însă cu totul vindecătoare. Vindecătoare pentru că simțim. Dar noi nu! Nu vrem să simțim. Vrem să evităm asta, să încercăm să-l schimbăm pe celălalt, să ne impunem.

Stai puțin, să simțim, omule!

Această călătorie o vom face împreună, ca să întâlnim iarăși cele pe care le-am uitat în locurile noastre comune, căci numai așa le vom găsi din nou. Doar așa îi vom găsi pe oamenii noștri. Acest parcurs este scris în noi. Oricât ne-am preface că suntem diferiți, nu suntem.

În locurile noastre comune: frica, învinovățirea, durerea.

Cu aceeași destinație: iubirea.

Iarăși.

LUPTA

*Ai dreptate, cei buni nu câștigă mereu,
dar numai aceia vor lumina locul,
pentru ca bucuriile și tristețile noastre să
străbată împreună. Și se poate ca răul să
stăpânească în lumea aceasta, dar, să fii minte,
răul n-o să poată niciodată să câștige în final,
dacă există fie și doar o fărâmă de bine în lume.*

O să vă spun adevărul. M-am simțit mereu diferit. N-am suportat lumea aceasta până când n-am înțeles-o profund în mine...

Modul în care oamenii comunicau, formalitățile, planurile, alcătuirea atentă a vieții de zi cu zi, rolul muncii, parcursul pas cu pas spre autoîmbunătățire, obiectivele, succesul. Ah! Succesul...

După aceea relațiile umane rătăcite, autoritare, incolore, pline de grabă, violență, subestimare și deghizare. Toți căutau oameni, și oameni nu găseau. Și strigau, și strigau... Mereu toate mi se păreau amuzante și totodată înspăimântătoare. Nu credeam că scopul era această minciună dezgustătoare. Simțeam că toți suntem amoriți în haosul acestui microcosmos, amețiți de egoismul nostru. Îmi dădeam seama că ceva merge greșit, dar nu puteam descrie exact ce. Doar simțeam asta adânc în mine. Simțeam că ceva nu merge bine. Poate că era și o profeție a vieții care mă aștepta, cine știe?

Mereu îi observam pe oameni cum luptau să supraviețuiască, cum vorbeau unul despre altul, cât de insistenți și egocentrici erau în toate, mereu. Orice ar fi făcut, eu vedeam frica, învinovățirea și durerea. Atâtea amărăciuni, îngrijorări, alergături, agitație, de parcă le-ar fi luat sufletul. Cuprinși de gâfâială și groază.

Și, dacă la un moment dat își puneau în gând să zâmbească, chiar și zâmbetele le erau precipitate și robotice. Iar când își puneau în gând să se întristeze, chiar și întristările le erau autodistrugătoare și dramatice. Nimeni nu era interesat de nimic și toți erau interesați de toate. Părticica noastră. Bucățița noastră. Părerea noastră. Microcosmosul nostru. Cel care ne înghițea. Și toate celelalte conduceau la război.

Și acolo refugiul meu erau două cuvinte pe care le știam atât de bine, care erau cu adevărat trăirea mea. Două cuvinte care mă întorceau în ființa mea.

„Ai grijă!”

Cu toate acestea, în această luptă ne aflăm mereu, între părțile bipolare ale sufletului nostru. Toate înăuntrul nostru, de vreme ce suntem bucățile lor. Una o determină pe alta.

Iubire și frică.

Bine și rău.

Dumnezeu și diavol.

Lumină și întuneric.

Orice am făcut, oricât am masca asta, oricât am spune „pe mine nu mă interesează ceilalți”, pe toate le facem pentru a fi acceptați și a ni se spune